

Dictamen en relació amb la consulta sobre la Resolució 356/XI del Parlament de Catalunya, sobre la creació d'una bústia ciutadana com a eina de transparència

Es presenta davant l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades un escrit en el que es demana que l'Autoritat emeti un dictamen sobre la Resolució 356/XI del Parlament de Catalunya, sobre la creació d'una bústia ciutadana com a eina de transparència.

En concret, la Resolució 356/XI estableix el següent:

“1. El Parlament de Catalunya, d'acord amb la seva Resolució 196/XI, sobre el tractament de dades personals, insta el Govern a analitzar el Reglament (UE) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell, del 27 d'abril de 2016, en matèria de protecció de dades, per tal de poder adoptar les mesures necessàries relatives a la notificació d'intercanvis de dades personals entre administracions públiques.

2. El Parlament de Catalunya, d'acord amb la seva Resolució 196/XI, insta el Govern a estudiar la possibilitat d'incloure en el pla d'adaptació de les conseqüències derivades de la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea de l'1 d'octubre de 2015 Assumpte C-201/14 la creació d'una bústia ciutadana consultable per tots els ciutadans que disposin de certificat digital de totes les entitats de certificació que estiguin classificades pel Consorci Administració Oberta de Catalunya com a vàlides per a identificar els ciutadans i les empreses davant les administracions públiques de Catalunya.”

Analitzada la consulta, que s'acompanya d'una còpia de la Resolució esmentada, i d'acord amb l'informe de l'Assessoria Jurídica, emeto el següent dictamen:

I

(...)

II

Com s'ha vist, la Resolució que s'analitza, en el seu punt primer, es refereix a l'adopció de les mesures necessàries relatives a la notificació a les persones afectades dels intercanvis de dades personals entre administracions públiques, d'acord amb la Resolució 196/XI sobre el tractament de dades personals.

La Resolució del Parlament de Catalunya 196/XI es referia a la Sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea d'1 d'octubre de 2015 dictada en l'assumpte C-201/14 (Smaranda i

altres contra la Caixa Nacional de l'Assegurança de Malaltia de Romania (CNAS) i l'Agència Nacional d'Administració Tributària de Romania (ANAF)).

Les repercussions derivades d'aquesta sentència ja van ser analitzades per aquesta Autoritat en el dictamen CNS 20/2016, elaborat a petició d'un Ajuntament i a l'informe VAR 9/2016 que es poden consultar al web d'aquesta Autoritat.

L'esmentada sentència el TJUE conclou que en el cas examinat s'havia vulnerat el dret de la Unió en matèria de protecció de dades de caràcter personal, atès que s'havia produït una comunicació de dades de l'ANAF a la CNAS que no estava prevista en una norma amb rang de llei. En conseqüència, calia haver-ne informat les persones afectades. En concret, el paràgraf 37 de la sentència afirma el següent (la negreta és nostra):

*“Es cierto que el artículo 315 de la Ley nº 95/2006 dispone expresamente que «las autoridades, instituciones públicas y otras instituciones transmitirán gratuitamente a las cajas del seguro de enfermedad, **sobre la base de un protocolo**, los datos necesarios para determinar la condición de asegurado». No obstante, se desprende de las explicaciones facilitadas por el órgano jurisdiccional remitente que **los datos necesarios para determinar la condición de asegurado, en el sentido de dicha disposición, no incluyen los relativos a los ingresos**, ya que la ley reconoce igualmente la condición de asegurado a quienes carecen de ingresos sujetos a tributación.*

38 En tales circunstancias, el artículo 315 de la Ley nº 95/2006 no puede constituir, en el sentido del artículo 10 de la Directiva 95/46, una información previa que pueda dispensar al responsable del tratamiento de su obligación de informar a las personas de quienes recaba los datos relativos a sus ingresos sobre los destinatarios de dichos datos. Por lo tanto, no cabe considerar que la transmisión en cuestión haya sido realizada respetando las disposiciones del artículo 10 de la Directiva 95/46.”

És a dir, les lleis internes de Romania habilitaven la comunicació de les dades necessàries per determinar la condició d'assegurat però, en canvi, no habilitaven la comunicació d'altres dades, com és el cas de les dades relatives als ingressos. Per tant, respecte aquestes dades relatives als ingressos es considera que la seva comunicació resulta contrària al dret de la Unió, perquè la seva comunicació no estava prevista en una norma amb rang de llei, sinó només en el Protocol 2007 establert entre l'ANAF i la CNAS. I és respecte d'aquestes dades que la sentència considera que calia informar-ne les persones afectades –i obtenir-ne el consentiment-. En canvi, respecte les dades la comunicació de les quals estava habilitada per la Llei, la Sentència no estableix en cap moment que s'hagués d'informar les persones afectades.

D'acord amb això, el Tribunal declara el següent (la negreta és nostra):

*“Los artículos 10, 11 y 13 de la Directiva 95/46/CE del Parlamento Europeo y del Consejo, de 24 de octubre de 1995, relativa a la protección de las personas físicas en lo que respecta al tratamiento de datos personales y a la libre circulación de estos datos, deben interpretarse en el sentido de que se oponen a medidas nacionales, **como las que son objeto del procedimiento principal**, que permiten a una administración pública de*

un Estado miembro transmitir datos personales a otra administración pública y el subsiguiente tratamiento de esos datos, sin que los interesados hayan sido informados de esa transmisión ni de ese tratamiento.”

Queda clar, a la vista de la sentència, que s'està pronunciant no respecte de qualsevol comunicació de dades entre administracions públiques sinó exclusivament respecte el supòsit plantejat. Això és, la comunicació d'unes dades, les d'ingressos, respecte de les quals no existia una habilitació legal per a la seva comunicació, ni tampoc es comptava amb el consentiment de les persones afectades.

De fet, la conclusió a la que arriba el Tribunal es desprèn clarament del que estableix la Directiva 95/46/CE, del Parlament Europeu i el Consell, de 24 d'octubre de 1995, relativa a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades.

“Artículo 11. Información cuando los datos no han sido recabados del propio interesado.

1. Cuando los datos no hayan sido recabados del interesado, los Estados miembros dispondrán que el responsable del tratamiento o su representante deberán, desde el momento del registro de los datos o, en caso de que se piense comunicar datos a un tercero, a más tardar, en el momento de la primera comunicación de datos, comunicar al interesado por lo menos la información que se enumera a continuación, salvo si el interesado ya hubiera sido informado de ello:

- a) la identidad del responsable del tratamiento y, en su caso, de su representante;*
- b) los fines del tratamiento de que van a ser objeto los datos;*
- c) cualquier otra información tal como:*
  - las categorías de los datos de que se trate,*
  - los destinatarios o las categorías de destinatarios de los datos,*
  - la existencia de derechos de acceso y rectificación de los datos que la conciernen,**en la medida en que, habida cuenta de las circunstancias específicas en que se hayan obtenido los datos, dicha información suplementaria resulte necesaria para garantizar un tratamiento de datos leal respecto del interesado.*

*2. Las disposiciones del apartado 1 no se aplicarán, en particular para el tratamiento con fines estadísticos o de investigación histórica o científica, cuando la información al interesado resulte imposible o exija esfuerzos desproporcionados o el registro o la **comunicación a un tercero estén expresamente prescritos por ley**. En tales casos, los Estados miembros establecerán las garantías apropiadas.”*

És a dir, l'article 11 de la Directiva 95/46/CE estableix l'obligació d'informar sobre determinats extrems en el cas que es recullin dades provinents no de la mateixa persona afectada sinó de tercers persones. Aquest seria el cas de les comunicacions de dades personals entre administracions públiques. Ara bé, l'apartat 2 del mateix article exclou determinats supòsits com ara el cas que la comunicació de dades a un tercer estigui expressament prescrita per la llei.

A idèntica conclusió s'ha d'arribar si s'analitza la legislació espanyola en matèria de protecció de dades.

L'article 5.4 de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal (LOPD) estableix que quan es recullen dades personals que no facilita la persona interessada, sinó una tercera persona, cal informar les persones afectades, en el termini dels tres mesos següents, sobre determinats extrems:

“4. Cuando los datos de carácter personal no hayan sido recabados del interesado, éste deberá ser informado de forma expresa, precisa e inequívoca, por el responsable del fichero o su representante, dentro de los tres meses siguientes al momento del registro de los datos, salvo que ya hubiera sido informado con anterioridad, del contenido del tratamiento, de la procedencia de los datos, así como de lo previsto en las letras a), d) y e) del apartado 1 del presente artículo.”

D'acord amb això el cessionari hauria d'informar sobre:

- L'existència d'un fitxer
- La finalitat i el contingut del tractament
- La procedència de les dades
- Els destinataris de la informació
- La possibilitat d'exercir els drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició
- La identitat i l'adreça del responsable del tractament

No obstant això, i seguint en aquest punt l'article 11.2 de la Directiva 95/46/CE, l'article 5.5 de l'LOPD preveu que aquest deure d'informació no serà exigible, entre d'altres supòsits, quan una llei prevegi la comunicació:

*“5. No será de aplicación lo dispuesto en el apartado anterior, **cuando expresamente una ley lo prevea**, cuando el tratamiento tenga fines históricos, estadísticos o científicos, o cuando la información al interesado resulte imposible o exija esfuerzos desproporcionados, a criterio de la agencia de Protección de datos o del organismo autonómico equivalente, en consideración al número de interesados, a la antigüedad de los datos y a las posibles medidas compensatorias.”*

En conseqüència, i d'acord amb el règim legal vigent, en aquells supòsits en què una llei prevegi expressament la comunicació de dades entre dues administracions públiques, no serà exigible el compliment del deure d'informació per part del cessionari. I en aquest punt no existeix discordança entre el que estableix l'article 11 de la Directiva 95/46/CE i el que estableixen els apartats 4 i 5 de l'article 5 de l'LOPD, per la qual cosa la fonamentació continguda a l'esmentada sentència no tindria cap repercussió en les comunicacions entre administracions públiques que estiguin habilitades expressament per una llei.

Per tant, tal com ja s'apuntava al dictamen CNS 20/2016 i l'Informe 9/2016, no existeix en aquest punt cap discordança entre el que estableix la normativa espanyola de protecció de dades i el que estableix l'article 11 de la Directiva 95/46/CE.

III

Ara bé, atesa l'aprovació del Reglament (UE) 2016/679, de 27 d'abril de 2016, general en matèria de protecció de dades de caràcter personal (RGPD), aplicable a partir del 25 de maig de 2018, cal analitzar quines són les exigències pel que fa al deure d'informar les persones afectades en els supòsits d'intercanvi d'informació personal entre les administracions públiques.

I es pot avançar que l'obligació d'informar les persones afectades per aquests intercanvis d'informació es manté en termes similars a la regulació anterior, tot i que s'amplia la informació que cal oferir als ciutadans.

Així, d'acord amb l'article 14 RGPD el responsable del tractament ha d'informar les persones afectades sobre els extrems següents:

"1. Cuando los datos personales no se hayan obtenidos del interesado, el responsable del tratamiento le facilitará la siguiente información:

- a) la identidad y los datos de contacto del responsable y, en su caso, de su representante;*
- b) los datos de contacto del delegado de protección de datos, en su caso;*
- c) los fines del tratamiento a que se destinan los datos personales, así como la base jurídica del tratamiento;*
- d) las categorías de datos personales de que se trate;*
- e) los destinatarios o las categorías de destinatarios de los datos personales, en su caso;*
- f) en su caso, la intención del responsable de transferir datos personales a un destinatario en un tercer país u organización internacional y la existencia o ausencia de una decisión de adecuación de la Comisión, o, en el caso de las transferencias indicadas en los artículos 46 o 47 o el artículo 49, apartado 1, párrafo segundo, referencia a las garantías adecuadas o apropiadas y a los medios para obtener una copia de ellas o al hecho de que se hayan prestado.*

2. Además de la información mencionada en el apartado 1, el responsable del tratamiento facilitará al interesado la siguiente información necesaria para garantizar un tratamiento de datos leal y transparente respecto del interesado:

- a) el plazo durante el cual se conservarán los datos personales o, cuando eso no sea posible, los criterios utilizados para determinar este plazo;*
- b) cuando el tratamiento se base en el artículo 6, apartado 1, letra f), los intereses legítimos del responsable del tratamiento o de un tercero;*
- c) la existencia del derecho a solicitar al responsable del tratamiento el acceso a los datos personales relativos al interesado, y su rectificación o supresión, o la limitación de su tratamiento, y a oponerse al tratamiento, así como el derecho a la portabilidad de los datos;*
- d) cuando el tratamiento esté basado en el artículo 6, apartado 1, letra a), o el artículo 9, apartado 2, letra a), la existencia del derecho a retirar el consentimiento en cualquier momento, sin que ello afecte a la licitud del tratamiento basada en el consentimiento antes de su retirada;*

- e) el derecho a presentar una reclamación ante una autoridad de control;
- f) la fuente de la que proceden los datos personales y, en su caso, si proceden de fuentes de acceso público;
- g) la existencia de decisiones automatizadas, incluida la elaboración de perfiles, a que se refiere el artículo 22, apartados 1 y 4, y, al menos en tales casos, información significativa sobre la lógica aplicada, así como la importancia y las consecuencias previstas de dicho tratamiento para el interesado.”

I l'apartat 4 afegeix:

“Cuando el responsable del tratamiento proyecte el tratamiento ulterior de los datos personales para un fin que no sea aquel para el que se obtuvieron, proporcionará al interesado, antes de dicho tratamiento ulterior, información sobre ese otro fin y cualquier otra información pertinente indicada en el apartado 2.”

Però com feia l'article 5.5 de l'LOPD, l'article 14.5 del RGPD també preveu diverses excepcions al deure d'informació:

“5. Las disposiciones de los apartados 1 a 4 no serán aplicables cuando y en la medida en que:

a) el interesado ya disponga de la información;

b) la comunicación de dicha información resulte imposible o suponga un esfuerzo desproporcionado, en particular para el tratamiento con fines de archivo en interés público, fines de investigación científica o histórica o fines estadísticos, a reserva de las condiciones y garantías indicadas en el artículo 89, apartado 1, o en la medida en que la obligación mencionada en el apartado 1 del presente artículo pueda imposibilitar u obstaculizar gravemente el logro de los objetivos de tal tratamiento. En tales casos, el responsable adoptará medidas adecuadas para proteger los derechos, libertades e intereses legítimos del interesado, inclusive haciendo pública la información;

c) la obtención o la comunicación esté expresamente establecida por el Derecho de la Unión o de los Estados miembros que se aplique al responsable del tratamiento y que establezca medidas adecuadas para proteger los intereses legítimos del interesado, o

d) cuando los datos personales deban seguir teniendo carácter confidencial sobre la base de una obligación de secreto profesional regulada por el Derecho de la Unión o de los Estados miembros, incluida una obligación de secreto de naturaleza estatutaria.

Als efectes de l'esmentada STJUE resulta especialment rellevant l'excepció prevista a la lletra c) per als casos en què al comunicació estigui establerta en el dret de la Unió o dels estats membres i que estableixi mesures adequades per protegir els drets de les persones interessades.

Sobre això cal fer notar que la referència al dret de l'Estat s'ha d'entendre feta a normes amb rang de Llei. Tal com recull el seu Considerant 41, ateses les diferències entre els diversos sistemes jurídics dels països de la Unió, el RGPD no estableix quina ha de ser la forma de la norma jurídica que prevegi les comunicacions, sinó que es remet a les exigències derivades de cada dret constitucional. Però cal tenir en compte que les exigències derivades de l'article 53 CE porten a concloure que ha de tractar-se d'una norma amb rang de Llei.

En aquest sentit, la STC 292/2000 va establir, en relació amb la previsió legal de les comunicacions de dades, el següent:

“14. Pese a la importancia que para garantizar el ejercicio del derecho fundamental poseen los derechos del interesado a ser informado y a consentir la cesión de sus datos personales, como antes se ha declarado, sin embargo, es suficiente según el art. 21.1 LOPD que la comunicación de tales datos entre Administraciones Públicas, para el ejercicio de competencias diferentes o que versen sobre materias distintas, sea autorizada por una norma reglamentaria. Al respecto, ya hemos dicho [STC 127/1994, FJ 5, con remisión a la STC 83/1984, FJ 4, y 99/1987, FJ 3 a)] que incluso en los ámbitos reservados por la Constitución a la regulación por Ley no es imposible una intervención auxiliar o complementaria del Reglamento, pero siempre que estas remisiones restrinjan efectivamente el ejercicio de esa potestad reglamentaria a un complemento de la regulación legal que sea indispensable por motivos técnicos o para optimizar el cumplimiento de las finalidades propuestas por la Constitución o por la propia Ley. De tal modo que esa remisión no conlleve una renuncia del legislador a su facultad para establecer los límites a los derechos fundamentales, transfiriendo esta facultad al titular de la potestad reglamentaria, sin fijar ni siquiera cuáles son los objetivos que la reglamentación ha de perseguir, pues, en tal caso, el legislador no haría sino "deferir a la normación del Gobierno el objeto mismo reservado" (STC 227/1993, de 9 de julio, FJ 4, recogiendo la expresión de la STC 77/1985, de 27 de junio, FJ 14).

La remisión a la regulación reglamentaria de materia ligada a la reservada a la Ley es preciso, pues, que se formule en condiciones tales que no contraría materialmente la finalidad de la reserva, de la cual se derivan, según la STC 83/1984, "ciertas exigencias en cuanto al alcance de las remisiones o habilitaciones legales a la potestad reglamentaria, que pueden resumirse en el criterio de que las mismas sean tales que restrinjan efectivamente el ejercicio de esa potestad a un complemento de la regulación legal que sea indispensable por motivos técnicos o para optimizar el cumplimiento de las finalidades propuestas por la Constitución o por la propia Ley". Es en este segundo plano en el que se encuentra el núcleo argumental del recurso interpuesto por el Defensor del Pueblo que es acogido en esta Sentencia, el cual considera que al establecer el art. 21.4 LOPD que esas cesiones no requieren del previo consentimiento del afectado permite al reglamento imponer un límite al derecho fundamental a la protección de datos personales, que como se ha dicho ya, defrauda la previsión del art. 53.1 de la Constitución (STC 101/1991, de 13 de mayo, FJ 3).

El motivo de la inconstitucionalidad del art. 21.1 LOPD resulta, pues, claro. La LOPD en este punto no ha fijado por sí misma, como le impone la Constitución (art. 53.1 CE), los

límites al derecho a consentir la cesión de datos personales entre Administraciones Públicas para fines distintos a los que motivaron originariamente su recogida, y a los que alcanza únicamente el consentimiento inicialmente prestado por el afectado (art. 11 LOPD, en relación con lo dispuesto en los arts. 4, 6 y 34.e LOPD), sino que se ha limitado a identificar la norma que puede hacerlo en su lugar. Norma que bien puede ser reglamentaria, ya que con arreglo al precepto impugnado será una norma de superior rango, y con mayor razón para el caso de que la modificación lo sea por una norma de similar rango, a la que crea el fichero (y ésta basta con que sea una disposición general, que no una Ley, publicada en un Boletín o Diario oficial -art. 20.1 LOPD) la que pueda autorizar esa cesión inconsentida de datos personales, lo que resulta ser, desde luego, contrario a la Constitución.”

Ara bé, en els casos en què no concorri cap de les excepcions previstes a l'article 14.5 del RGPD serà necessari informar les persones afectades.

III

Tot i que de la redacció de l'apartat 2 de la Resolució 356/XI no es desprèn clarament, la referència a la STJUE de l'1 d'octubre de 2015 i els antecedents de la seva aprovació, permeten concloure que el segon paràgraf de la resolució s'ha d'entendre referit a aquells supòsits d'intercanvi d'informació personal entre les administracions públiques en què no concorri cap de les excepcions previstes a l'article 14.5 del RGPD.

El que es planteja en aquest apartat és la creació d'una bústia consultable per tots els ciutadans mitjançant un certificat digital. A partir dels antecedents de la proposta, sembla deduir-se que aquesta bústia hauria de constituir el mitjà a través del qual l'administració receptora de la informació podria fer efectiu el deure d'informar a les persones afectades sobre les comunicacions realitzades, en els casos en què sigui exigible per no concórrer alguna de les excepcions a les quals ens hem referit.

Així es desprèn de la intervenció del diputat que va defensar la proposta de Resolució en el si de la Comissió d'Acció Exterior i Cooperació, Relacions Institucionals i Transparència del dia 3 de novembre de 2016.

En la proposta de resolució presentada inicialment per al seu debat, es recollien algunes característiques que hauria de reunir aquesta bústia. Així, s'hi incloïa el següent:

“(…)

2. Crear una bústia ciutadana electrònica personal als registres de la Generalitat on es notifiquin els intercanvis de dades personals entre administracions públiques.

3. Que aquesta bústia sigui consultable online per cada ciutadà/na que disposi de certificat digital de totes aquelles entitats de certificació que estiguin classificades pel Consorci d'Administració Oberta de Catalunya com a vàlides per a identificar a la ciutadania i empreses davant de les administracions públiques catalanes.

4. Que aquesta bústia estigui sincronitzada amb el sistema de notificacions de la generalitat i la carpeta ciutadana per tal de que esdevingui una eina senzilla i útil de transparència de l'administració per a cada ciutadà/na.

6. Que aquesta bústia sigui consultable a les dependències de les administracions públiques per a aquells/es ciutadans/nes que no disposin de certificat digital.

7. Que es permeti delegar la capacitat de consulta de la bústia a tercers mitjançant una notificació legal d'acord amb la Llei d'Enjudiciament Civil.

8. Que durant un període de 2 anys després de la posada en marxa de la bústia es notifiqui l'existència i les vies d'accés d'aquesta bústia cada cop que un ciutadà/na faci un tràmit a l'administració pública.

(...)”

Malgrat això, en la redacció de la resolució finalment aprovada no s'inclou aquests aspectes, ni s'especifiquen les característiques d'aquesta Bustia, per la qual cosa no es pot analitzar en aquesta dictamen aspectes concrets de la seva implementació, sinó només analitzar els requisits que hauria de complir aquest sistema, d'acord amb el RGPD.

Pel que fa a la forma com cal informar, el RGPD només estableix algunes previsions a l'apartat 3 de l'article 14. D'acord amb aquest article la informació s'ha de facilitar en un termini raonable des de que s'obtenen les dades personals –tenint en compte les circumstàncies específiques del tractament-, que no pot excedir d'un mes. Si les dades s'utilitzen per la comunicació amb la persona afectada, se l'haurà d'informar en la primera comunicació que se li adreci, i si es comuniquen a un altre destinatari, s'haurà d'informar la persona afectada en aquest moment com a molt tard.

A més cal tenir en compte que l'article 12.1 requereix que la informació es faciliti de manera concisa, transparent, intel·ligible i de fàcil accés amb un llenguatge senzill i clar, especialment quan es tracti d'informació adreçada a nens.

L'article 12.1 RGPD permet que la informació es faciliti per escrit o per altres mitjans, inclosos els mitjans electrònics, o fins i tot verbalment, si ho sol·licita el ciutadà i es pot verificar la seva identitat.

Cal tenir en compte també que la Llei 39/2015, de l'1 d'octubre, de procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPAC), estableix que les administracions públiques han de fer les notificacions de forma preferent a través de mitjans electrònics (art. 41.1), sens perjudici dels supòsits en que es preveu que es pugui fer en paper. A més, aquesta llei estableix que les notificacions electròniques poden fer-se mitjançant la compareixença a la seu electrònica de l'administració que es tracti o a través d'una adreça electrònica habilitada o a través d'ambdós sistemes a la vegada (art. 43.1). I requereix que, sigui quin sigui el mitjà emprat, quedi constància de l'enviament o posada a disposició, i de la recepció o accés per les persones interessades (at. 41.1).

En aquest mateix sentit, d'acord amb l'article 5.2 del Reglament, el responsable del tractament no només ha de complir els principis previstos al RGPD, i en particular el principi de transparència previst a l'article 5.1.a), sinó que a més ha d'estar en condicions de demostrar-ho. Per això, el mitjà que s'empri per a informar haurà de permetre demostrar que s'ha complert.

L'establiment d'una bústia a la qual es pugui accedir mitjançant un certificat digital –o a través d'altres sistemes d'identificació com ara els previstos a l'Ordre PRE/226/2016, de 29 d'agost, per la qual es regulen els aspectes tècnics i organitzatius del procés de registre previ en el fitxer Seu electrònica de l'Administració de la Generalitat de Catalunya necessari per als sistemes d'identificació i signatura basats en claus concertades-, de manera que cada ciutadà pugui accedir a conèixer quines cessions s'han fet de les seves dades, constituïria un mitjà possible per complir l'obligació d'informar-ne les persones afectades, sens perjudici que puguin existir altres mitjans igualment acceptables.

D'acord amb les consideracions fetes en aquests fonaments jurídics en relació amb la consulta plantejada en relació amb la Resolució 356/XI del Parlament de Catalunya, es fan les següents,

Conclusions

L'establiment d'una bústia a la qual es pugui accedir mitjançant un certificat digital, de manera que cada ciutadà pugui accedir a conèixer quines cessions s'han fet de les seves dades, constitueix un mitjà possible per complir l'obligació d'informar les persones afectades de les comunicacions de dades entre administracions públiques en els supòsits en què sigui exigible, sens perjudici que puguin existir altres mitjans igualment acceptables.

Barcelona, 10 de gener de 2017